

MIN HJEMMEBANE Holbæk

EN BARNDOMSKLUB FULD AF GODE MINDER

Som junior havde **Steen Tinning** igennem 12 år Holbæk som sin hjemmebane

FOTO: JENS VESTERGAARD OG STEEN RASMUSSEN

Tilbage i 70'erne var min far træner i Holbæk Golfklub, og det var en skøn tid for mig og mine unge kammerater i klubben. Vi elskede at deltage i far Svends juniortræning.

Der var altid plads til skøre ting i juniorundervisningen i den lille provinsklub. Den første, der slog bolden ned i en spand placeret 75 meter ude på træningsbanen, vandt en ny Slazenger-bold. Eller vi skulle prøve at ramme en bold med køllen i én hånd, mens vi kom kørende på vores cykler.

Klublivet var hyggeligt, og der var plads til alle, ikke mindst juniorerne. Dengang havde klubben ni huller ude på Kirsebærholmen og en træningsbane ved siden af klubhuset. Det kunne være en udfordring at komme ud på Kirsebærholmen om foråret og efteråret, for man skulle køre ad en smal vej ud til 1. tee og parkere sin bil.

Vejen blev ofte oversvømmet i de kolde vintermåneder, og det var ikke ualmindeligt, at vi blev fragtet ud på Kirsebærholmen på ladet af en traktor. Men når vi stod på 1. tee, var det altid en god oplevelse og en udfordring at komme rundt på de vindomsuste ni huller.

Kirsebærholmen ligger i Holbæk Fjord og er en ø med en lille vej ud til øen. En slags linksbane på grund af placeringen uden dog at have udseendet af en rigtig linksbane, som normalt har masser af pukler og dybe bunkers.

Den ligger meget smukt med udsigt til Orø, Holbæk Sejlklub og Bognæs. Orøfærgerne sejler regelmæssigt forbi i lighed med alle de andre både, som skal ind og lægge til i Holbæk. En sjældent gang kan man opleve en vindstille dag, hvor fjorden er som et spejl. Så har man bare ikke lyst til at forlade banen.

I dag er banen blevet udvidet til 18 huller, og træningsbanen er helt ideelt flyttet over ved siden af 1. hul. Den vender endda i samme retning som 1. hul, så man kan øve sig på træningsbanen i samme vindretning som de første slag, man skal ud og slå på 1. hul.

Som regel er der vestenvind, dvs. at 1. hul er med sidevind fra højre. Man finder dog hurtigt ud af, hvilken betydning vinden har for spillet, når man slår ud på 2. hul, par 5 og 466 meter, i modvind. Det er en styrkeprøve – og en test om man kan styre bolden ind i modvinden.

De første otte huller på den nuværende 18-huls-bane er nye huller designet af den svenske banearkitekt Jan Sederholm. De skiller sig markant ud fra de gamle huller ude på Kirsebærholmen, som er tegnet af Frederik Dreyer.

Seks af de første otte huller spilles enten mod eller med den fremherskende vestenvind. Greens er ofte meget smalle, aflange og med store pukler omkring green. Med vinden er det en stor udfordring at vælge det rigtige jern. Bolden skal lande helt præcist, ellers er den enten i bunker eller over green.

Hullerne på Kirsebærholmen er sea side-huller med træer – spilleren her har netop slået ud af en bunker på 12. hul.

Efter syv huller er man tilbage ved klubhuset og skal spille et lille drilsk par 3 hul på 122 meter i modvind. Det lyder ikke af meget, men green hælder kraftigt fra bagkant til forkant, og en lille sø driller foran green. Det er en svær green at ramme i modvinden.

Herefter går det så ud mod de gamle ni

huller på Kirsebærholmen. Der er en lille gåtur efter 8. hul ud ad den smalle vej til 9. tee.

Det første hul fra de oprindelige ni er et godt dogleg par 5 på 488 meter. De næste ni huller spiller man ude i den skønneste natur midt i Holbæk Fjord. Har man ikke en af sine gode golfdage, kan man bare

kigge op og nyde omgivelserne, for de er helt unikke. Den taktik har jeg faktisk brugt mange gange ...

En af rundens helt store udfordringer kommer på 11. hul, et 166 meter par 3, som normalt spilles i pivende modvind (se "Mit Favorithul 11.").

Når det er overstået, skal man forcere

den eneste bakke på Kirsebærholmen, som lægger græs til et kort par 4 hul. Dette hul havde i gamle dage en bro ud i vandet, som herrerne tee'ede ud fra, men den er blevet nedlagt.

Næste markante hul, jeg synes, man møder, er par 3 hullet det 16. Hullet måler 154 meter, men hvilke 154 meter. Hul- ▶

MIT FAVORITHUL

» Der lurer tydelige farer overalt på 11. hul – og så kan man ikke engang se blæsten ...

MIT absolutte favorithul er det 11., par 3 og 166 meter. Et meget flot hul og en absolut perle, hvor greenen sidder på en lille pynt tæt på vandet.

Det spilles i sydvestlig retning, og det betyder, at den normale vind kommer ind fra Holbæk Fjord, det vil sige fra spillerens højre side og imod.

Vandet er meget tæt på green, strandkanten med store sten lurer lige til højre for. På grund af vindretningen bliver man næsten nødt til at starte bolden ud over fjorden og lade vinden bringe den tilbage på green.

Men tør man det? Som regel ikke – resultatet bliver, at man river køllen lidt til venstre i retning af den sikre side af green eller fairway.

Blot har man den udfordring, at her ligger en bunker, som er placeret et godt stykke fra green. Ender bolden der, står man med et langt bunkerslag i modvind til en green, der hælder markant fra bagkant til forkant.

Det lange bunkerslag er et af sportens sværeste slag – og så i modvind. Det er nemt at ramme bolden først, og så ender man omme på den anden side af green med et

håbløst indspil til en green, der ligger højt, og som nu hælder væk fra én. Og i medvind. Held og lykke med dét slag ...

Alternativet er, at man ikke tør at slå bunkerslaget og lige får listet bolden ud af bunkeren ind på green. Nu står man over et langt putt i modvind og op ad bakke. Svært at slå nok til bolden og få den helt op til hullet.

Med andre ord: Et nemt hul at lave dobbeltbogey på, hvis man ikke rammer green. Vandet, greenens hældning, vinden og bunkeren er en perfekt kombination af udfordringer, som banearkitekten får et 12-tal for.

ler spilles som regel lige ind i vinden, og med den lille, smalle green er det enormt svært at ramme. Og man har ikke lyst til at slå for langt, for der fjorden.

Efter dette hul er modvinden normalt overstået. Man kan sætte spileren op og glæde sig over to huller med medvind

på vej til den kolde øl, der venter i Café Mulligan.

Først skal man dog lige sørge for at holde tungen lige i munden på sidste hul, et kort par 4. Man skal undgå en sø i drevet til højre og roughen i venstre, herefter skal man over en sø og ind på green.

To putts giver en par, så venter øllen. Over den kan man så glæde sig over den flotte stand, banen har fået, efter klubben ansatte den kompetente svensker Thomas Nordin som chef for greenkeeper-staben.

God fornøjelse.